

M'ho deixes?

Armaris compartits

Els adolescents continuen demanant roba al seus pares, germans i amics. L'**intercanvi de roba** és una pràctica que no passa de moda

AINHOA BOIX

FOTO: GETTY IMAGES

Que germanes com la Silvia i la Karen s'intercanviïn la roba no resulta gens estrany. La primera té 21 anys i, per la seva edat i per la feina que va deixar fa uns mesos a Zara, no només compta amb un armari ple a vessar de jaquetes, sueters, camises i pantalons, sinó que aquestes peces, a més d'abundants, són molt variades. En té d'esport i per al dia a dia, però també per a ocasions especials, com sortides nocturnes, entrevistes de feina i esdeveniments familiars. Justament el que la seva germana, de només 13 anys, necessita: roba que pugui utilitzar fora de l'escola i que li doni un aire distingit i més adult. Quan la petita de les dues germanes compra roba, ho fa en companyia de la seva mare i, tot i que té màniga ampla a l'hora de triar, no sempre obté totes les peces que a ella li agradaria portar. Però la benjamina de la família ho té fàcil per canviar la situació: si necessita alguna jaqueta o camisa per sortir amb les seves amigues, les demana a la Silvia, que gairebé sempre acaba cedint. La més gran de les dues germanes sap, per experiència pròpia, que aquestes concessions et poden treure de més d'una dificultat i et permeten adaptar el teu estil a les exigències diàries.

Qui ho té més complicat a l'hora que li deixin roba és Ainhoa Villar. Primer, perquè només té un germà, de 17 anys i, com és normal, no totes les peces que ell té al seu armari li queden bé o s'adapten al seu estil. I, després, perquè per accedir a algunes de les dessuadores i sabetilles esportives que tant li agrada combinar amb els seus pantalons i camises *casual* li ha de pagar tres euros de lloguer.

“Com que jo fumo i a ell li molesta molt l'olor de tabac, em diu que ja que està fent un esforç i em deixa les seves dessuadores, com a mínim li pagui tres euros per cadascuna”, comenta somrient Villar sense importar-li reconèixer que, quan ella li deixa roba, ho fa sense demanar-li res a canvi i sense molestar-li que les seves amigues puguin reconèixer en el seu germà alguna peça de la seva propietat, cosa que sempre li recrimina el menor de la família.

La Rocío també té un germà, el Lucas. Però entre ells l'intercanvi de roba no és habitual, és més aviat inexistent. A qui li demana roba aquesta barcelonina de 16 anys és a la seva mare, Amanda del Pozo. D'ella n'ha heretat la constitució prima i menuda i el gust per la moda. I encara que l'estil de l'adolescent és més esportiu, no dubta a sol·licitar-li algun vestit, faldilla o americana quan surt a la nit. A l'Amanda no li molesta gens deixar-

Intercanviar sí, però sense comparar

És igual a qui se li demani roba: germans, pares o amics. En principi, l'intercanvi de peces durant l'adolescència és més que positiu. Permet fer front a esdeveniments inesperats com ara festes o entrevistes de feina, i també renovar l'armari i jugar amb nous estils sense que això suposi una despesa econòmica extra per a la família. I diem “en principi” perquè la *coach d'imatge* per a la dona i l'home professional Carie Mercier Lafond ens alerta d'un fet que sol passar desapercebut per a la majoria de les persones, però que pot tenir conseqüències nefastes en l'autoestima de l'adolescent: perquè aquesta pràctica tan habitual entre joves sigui saludable s'han d'evitar les crítiques i les comparacions entre les persones que intercanvien vestuari.

En aquest sentit, explica que “és normal que els germans més petits imitin els més grans, però hem d'afavorir l'autoestima de tots dos, evitar fer judicis de valor, que la crítica sigui positiva i que no es comparen els germans, especialment pel físic”. Així “cal explicar-los que la roba, encara que sigui de la mateixa talla, és probable que no caigui de la mateixa manera a persones diferents”, conclou l'autora de l'ebook *La profesional chic*.

“Seria absurd que la meva filla es comprés una americana per usar-la un cop”, diu l'Amanda

“Els adolescents experimenten amb la roba per trobar un estil propi”, diu Carie Lafond, 'coach'

li aquestes peces, entre altres coses perquè sap que la seva filla va amb compte, i reconeix que l'intercanvi suposa un estalvi, encara que molt mínim, en l'economia familiar. “Seria absurd que la meva filla es comprés una americana per utilitzar-la només un dia. Si vol una americana o un vestit per a una nit, els hi puc deixar jo i no ens suposa cap despesa extra. A més, ella ni tan sols demana que li compri aquesta mena de roba”, indica Amanda.

Experimentar

Malgrat que l'intercanvi de peces entre joves implica un petit estalvi per a les famílies, no és la principal causa que esmenten germanes, mares i amigues per deixar o demanar roba. Tant la Silvia com la Karen com l'Ainhoa ens parlen de la practicitat del préstec: les bruses, jaquetes, pantalons i, fins i tot, sabates que demanen a les seves germanes, germans i progenitors no són roba que utilitzin en el dia a dia i, per tant, no són peces que es comprarien per fer-ne un ús habitual. Una opinió que comparteix Harold Cardona, un estudiant de 19 anys que confessa que porta camises i jaquetes del seu pare en ocasions puntuals i que reconeix haver fet també el camí invers en l'intercanvi de roba.

Però si els diners no en són la causa i l'estil tampoc, ¿què afavoreix l'intercanvi de roba entre joves, independentment del sexe i la procedència? Per Carie Mercier Lafond, *coach d'imatge* per a la dona i l'home i ambaixadora per a Espanya de l'Associació Internacional de Consultors d'Imatge, l'adolescència és una època de descobriment i d'experimentació en tots els àmbits i la moda no està exempta d'aquests dos elements.



ESTIL. L'intercanvi de roba amb amics o familiars és un procés habitual en els adolescents. Els ajuda a definir el seu estil sense invertir-hi gaires diners.

“Els adolescents es troben en una etapa de la vida en la qual estan creant el seu propi estil, contínuament estan experimentant amb roba i accessoris, fan barreges originals o imiten l'aparença d'algun dels seus personatges preferits i així, amb el temps, arriben a tenir clares quines són les seves preferències i gustos i poden definir la seva essència, l'estil que els fa únics”, explica. I recorda que els joves, en aquest i altres camps, són els que més arrisquen i els que marquen les tendències que després es reflecteixen als mitjans de comunicació i també a les passarel·les.

I aquesta no és l'única impressió que l'editora del blog *Belleza y estilo cosmopolita* destaca. Per a ella, la possibilitat d'accedir a armaris familiars, amb peces de diferents estils i èpoques, i no haver de gastar diners amb aquesta pràctica és vital perquè existeixi aquesta experimentació i perquè els joves aprenguin a cuidar i a valorar la roba en altres termes. “És tan positiu intercanviar roba que moltes germanes que ja no viuen a la mateixa casa continuen ajuntant-se i deixant-se peces i

accessoris que no els convencen i no fan servir però que estan en perfecte estat perquè els porti l'altra. Són les anomenades *swap parties*, festes d'intercanvi que també s'organitzen entre amigues o que fins i tot algunes assessores d'imatge fem per a les nostres clientes”, conclou Mercier Lafond.

Fora de la llar

La mateixa passió per la moda i la mateixa enyorança per l'intercanvi de peces entre amigues van impulsar Mariola Marcet a crear *De armario a armario*, un blog de moda destinat al bescanvi de roba *online*. Avui, més d'un any després que aquesta interiorista de professió pengés al Facebook les primeres peces per canviar –unes sandàlies i una faldilla–, la iniciativa ha traspassat la xarxa i s'ha convertit en un esdeveniment *offline* que reuneix, cada dos o tres mesos, centenars de persones en un local de moda de València. Una pràctica que, segons Marcet, encara no està molt estesa entre el públic adolescent, però que comença a guanyar adeptes entre els més joves. —



Fora de classe

Xavier Gual

El que passa al pati

He treballat de periodista i de professor. En els dos oficis m'ha estat vital disposar del màxim d'informació. La informació et dóna poder i recursos. Per això sempre que puc faig estudi de camp i no perdo detall del que es cou a l'aula. Al pati també és important fer-ho. No pots entendre què passa entre els alumnes fins que no els has vist interactuant a l'hora de l'esbarjo. Al pati estan tots barrejats i per això observar-los és molt interessant. A vegades només hi trobes problemes, i un professor de guàrdia, a mig matí, el que realment necessita és fer un cafè i un entrepà a la cantina i desconnectar.

Les pitjors baralles normalment es couen en aquests minuts d'esverament col·lectiu. També són els moments més feliços per a aquells que acadèmicament no pretenen fer res de res i que simplement vénen al centre a fer vida social i xutar una pilota. Per contra, al pati he vist alumnes brillants molt avorrits i fora de lloc, en alguns casos perquè no els agrada jugar a res o tenen pocs amics. Es mengen l'entrepà, solitaris i pensant, suposo, en les seves coses, esperant que soni la campana per tornar a dins.

Al pati alguns intenten fumar d'amagat. També apareixen exalumnes que s'acosten a la tanca per vendre droga. En ocasions ho aconse-

gueixen. Fins i tot he vist alumnes expulsats d'altres centres que, no saps com, han entrat al teu pati. O, el més surrealista, un dia un parell de lladres de cotxes es van amagar en un racó del pati perquè els perseguien.

Relacions socials

Ara que volen posar de moda els aprenentatges per competències, em fa gràcia comprovar que si d'alguna cosa van sobrants els alumnes que tracto és de relacions socials i coneixements pràctics. Potser els falta molta educació, d'aquella que haurien d'estar aprenent a casa, però si la majoria vénen és per trobar-se amb els amics i passar-s'ho bé amb les seves històries. Malauradament els hem de recordar aquestes competències cada dia, i és un temps que perdem per aprendre altres conceptes més acadèmics i igual de bàsics. Per a molts la felicitat és al pati, i creuen que a l'aula intentem amargar-los per obligació. Sé que és difícil encomanar interès pel que aparentment és inútil als ulls pragmàtics d'un adolescent, però el temps sempre ha donat la raó als professors.

Xavier Gual és escriptor i professor de secundària



samaterra

100% cotó 100% català

www.samaterra.cat

hola@samaterra.cat // 607 28 95 40

De les tradicions i la cultura de la nostra terra, en fem samarretes

